

La il·lusió d'una ment dement

B. Barberà

Les Jornades Culturals a la Plana de l'Arc són un focus anyal de cultura que irràdia aquesta arreu de les nostres benvolgudes terres. Les guspies i espurnes de les jornades esmentades aconseguixen, cada vegada més, encendre l'interès per la nostra cultura. Interès que sens dubte roman aclofat al més pregon de cadascú.

Darrere de les ponències, conferències, comunicacions i organització hi ha un bon estantol de persones despreses i amb idèntics neguits, els de presentar a la societat: els nostres costums, tradicions, oficis, entorn físic i històric, la nostra fesonomia i enfortir la nostra llengua -la de coses que ens hem assabentat d'ençà que van gestar-se les primeres a la Pobla-. A més a més, pretenen agermanar persones, associacions i pobles, fer brollar l'estima per tot allò que és nostre, per tot allò que ens pertany i massa sovint, com deia Raimon, ens ho han negat.

És ben cert que l'esperit de comarca encara és feble, fa uns anys era nul i de ben segur s'enfortirà en el futur. I u, que té la dèria de pensar i somniar, ja comença a somniar. Es fan i s'esvaeixen il·lusions i realitats quimèriques, com ara poble, País i, per què no? Països. És pura fantasia de la meua ment dement? O potser hi arribarà algun dia?

Dels polítics no cal esperar gran cosa -no vull, però, generalitzar- vénen a la inaguració, es fan la foto que lendemà publicarà la premsa, llueixen bons "trages" i corbates iridiscents que deixen bocabadats al sector de públic afí i intenten enlluernar la resta. N'hi ha que abans d'acabar la conferència se'n va -aquest fet ja és repetitiu-. Jo crec que això és un despreci, una befa envers el poble de torn. No seria més educat aguantar com quan vénen a buscar el vot per a la seua candidatura arran de les eleccions?

Per evitar males interpretacions, no em cansaré de dir i repetir que al si de cadascun dels partits polítics que componen l'ample ventall de la nostra, ja fadrina, democràcia hi ha honorables excepcions les quals respecto admiro i goso encoratjar perquè siguin fidels als seus principis. Tant de debò siguin el germen que regeneri i enalteixi la democràcia i la convivència pacífica que els espanyols ens vam donar.

Alguns polítics buits de cofa, fins i tot d'alt nivell, s'han instal·lat en l'insult la mentida i la desqualificació personal. Són aquests càncers que cal tallar per guarir la malaltia de la democràcia i per evitar que la crispació social faci estralls. Jo gosaria dir que en 25 anys s'ha passat d'una il·lusió col·lectiva per construir el futur a una frustració gairebé generalitzada. Alguns dirigents no serveixen al poble que els va votar, no són més que sanefes cridaneres d'interessos partidistes i centralistes. Són, dones, fantotxes, putxinel·lis enjuncats i tibats per fils invisibles -i a l'hora, tanmateix, tan fàcil de verure'ls- que com titelles de guinyol, un cop perduda la personalitat, el seny i la sensibilitat, suren a l'antull d'interessos que sense cap mena de dubte no són ni locals, ni comarcals ni del nostre País. Espero que la situació canviï, que el diàleg, la tolerància, l'amor al poble i a la gent que representen els faci forts i valents per plantar cara als de sempre quan i on faci falta.

Des de la llibertat, amb el pèl eriçat i sortejant l'eriçonament que per tot arreu estén el poder, goso expressar la meua modesta i tal volta equivocada opinió.

Altrament ho penso i no sé perquè escric! No m'entenen, almenys així ho han manifestat públicament.

Pel que fa al somnis, confio que la quimèrica il·lusió esdevingui realitat per a les generacions futures.

(Tardor de 2003, assegut sobre l'alambor d'una oliveira morruda mil·lenària, és molt coqueta i no ha volgut dir-me l'edat exacta)

